

POSTANOWIENIE

Dnia 7 grudnia 2012 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu – Wydział I Cywilny w składzie:

Przewodniczący Sędzia SA:	Sławomir Jurkowicz (spr.)
Sędzia SA:	Małgorzata Lamparska
Sędzia SA:	Adam Jewgraf

po rozpoznaniu w dniu 7 grudnia 2012 r. na posiedzeniu niejawnym we Wrocławiu

sprawy z wniosku: (...) **Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W.**

przy udziale małżonki dłużnika R. I. (1): **I. I. (1)**

o nadanie klauzuli wykonalności przeciwko małżonkowi dłużnika

na skutek zażalenia uczestniczki postępowania

na postanowienie Sądu Okręgowego w Opolu

z dnia 30 sierpnia 2012 r., sygn. akt VI GCo 37/12

p o s t a n a w i a: oddalić zażalenie.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Okręgowy nadał klauzulę wykonalności na nakaz zapłaty wydany przez Sąd Okręgowy w Opolu w dniu 17.09.2002 r.,

w sprawie sygn. akt VI GNc 1009/02 oraz na prawomocne postanowienie

Sądu Okręgowego w Opolu z dnia 09.03.2012 r., sygn. akt VI GCo 18/12, także przeciwko małżonce dłużnika R. I.– I. I. z ograniczeniem jej odpowiedzialności do majątku objętego wspólnością małżeńską (pkt I) oraz zasądził od I. I. na rzecz wnioskodawcy kwotę 127 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania klauzulowego (pkt II).

W uzasadnieniu postanowienia Sąd Okręgowy wskazał, że wymagalność przedmiotowego roszczenia nastąpiła przed 2005 r., a więc zastosowanie

w niniejszej sprawie będą miały przepisy k.p.c. (art. 787 k.p.c.) i k.r.io.

(art. 47 § 2 k.r.io., art. 41 § 3 k.r.io.) w brzmieniu przed zmianami wprowadzonymi ustawą z dnia 17.06.2004 r. o zmianie ustawy Kodeks rodzinny i opiekuńczy oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2004 r. Nr 161, poz. 1691). Mając na uwadze powyższe oraz informacje podnoszone przez uczestniczkę postępowania Sąd ten wskazał, że przedmiotowy wniosek zasługiwał na uwzględnienie. Uczestniczka postępowania pozostaje bowiem nadal w związku małżeńskim z dłużnikiem, zaś umowa o wyłączeniu małżeńskiej wspólności ustawowej, na którą powołuje się uczestniczka, nie może odnieść skutku wobec wierzyciela, który o tej umowie, zawartej przez małżonków przeszło 10 lat po wydaniu nakazu zapłaty, nie wiedział. Jednocześnie Sąd I instancji wskazał, że dla nadania klauzuli wykonalności przeciwko

małżonkowi dłużnika nie mają znaczenia okoliczności dotyczące tego, czy małżonkowie posiadają wspólny majątek, to bowiem będzie dopiero przedmiotem badania w postępowaniu egzekucyjnym. Biorąc zaś pod rozwagę okoliczności wskazane w art. 41 § 3 k.r.io. (w brzmieniu sprzed 20.01.2005 r.) Sąd ten zważył, że uczestniczka postępowania nie wykazała ich zaistnienia w niniejszej sprawie. Odnosząc się z kolei do zarzutu przedawnienia wierzytelności podniesionego przez uczestniczkę postępowania Sąd Okręgowy wskazał, iż nie podlega on badaniu w niniejszym postępowaniu, może zaś być podniesiony w powództwie opartym na treści art. 840 § 1 pkt 3 k.p.c.

W zażaleniu na to postanowienie uczestniczka postępowania I. I. zarzuciła naruszenie art. 787 k.p.c. sprzed zmiany, przez przyjęcie, że zachodzą przesłanki w nim określone do nadania klauzuli wykonalności przeciwko małżonkowi dłużnika i uznanie na podstawie art. 41 § 3 k.r.io., że nie zachodzą okoliczności podnoszone przez małżonkę dłużnika w postaci sprzeczności z zasadami współżycia społecznego zaspokojenia się wierzyciela z majątku małżonka dłużnika.

Wskazując na powyższe, uczestniczka postępowania wniosła o uchylenie zaskarżonego orzeczenia lub jego zmianę przez oddalenie wniosku wierzyciela.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie, jako nieuzasadnione, podlegało oddaleniu.

W pierwszej kolejności zważyć należy, iż Sąd I instancji podane przez strony okoliczności faktyczne zakwalifikował pod właściwe i znajdujące w sprawie zastosowanie przepisy prawa, tj. przepisy w brzmieniu sprzed zmiany wprowadzonej z dniem 20.01.2005 r. przez ustawę z dnia 17.06.2004 r. o zmianie ustawy Kodeks rodzinny i opiekuńczy oraz niektórych innych ustaw. Sąd ten też szczegółowo i wnikliwie rozważył przesłanki wskazane w tych przepisach warunkujące nadanie klauzuli wykonalności przeciwko małżonkowi dłużnika, a jego ocena i wnioski w tym zakresie zasługują na akceptację.

Następnie wskazać trzeba, że w postępowaniu o nadanie klauzuli wykonalności przeciwko małżonkowi dłużnika według reguł z art. 787 k.p.c.,

w zakresie kognicji sądu pozostaje w zasadzie spełnienie wyłącznie warunków formalnych do nadania klauzuli, a więc czy wskazana przez wierzyciela osoba jest małżonkiem dłużnika, oraz czy małżonkowie pozostawali w dacie powstania zobowiązania i pozostają nadal we wspólności majątkowej, przy czym podkreślenia wymaga, iż umowne zniesienie przez małżonków wspólności umową z 19.07.2012 r. pozostaje nieskutecznie w granicach wyznaczonych treścią art. 47 k.r.o.

(w brzmieniu sprzed nowelizacji z 17.06.2004 r., która weszła w życie z dniem 20.01.2005 r.), w sytuacji gdy wierzycielowi fakt ów nie był znany. Jak słusznie wskazał przy tym Sąd I instancji małżonkowie mogą powoływać się na wyłączenie wspólności ustawowej wobec osób trzecich (wierzycieli) jedynie wówczas, gdy zawarcie przez nich umowy majątkowej oraz jej rodzaj były tym osobom wiadome.

W niniejszej zaś sprawie oczywistych względów nie może odnieść skutku wobec wierzyciela umowa majątkowa zawarta między małżonkami po dziesięciu latach od powstania należności objętej nakazem zapłaty, na który wierzyciel chce uzyskać klauzulę wykonalności przeciwko małżonkowi dłużnika. W myśl bowiem ukształtowanego orzecznictwa (por. uchwała SN z dnia 3.04.1980 r., III CZP 13/80, OSNCP 1980, nr 7-8, poz. 140; postanowienie SN z dnia 9.06.1995 r., III CRN 24/95, OSNC 1995, nr 11, poz. 164), gdy osoba trzecia nie wiedziała o umowie majątkowej małżeńskiej wyłączającej wspólność ustawową, stosunki majątkowe małżonków oceniać należy według zasad obowiązujących przy ustroju wspólności ustawowej czyli tak, jakby umowa majątkowa nie została zawarta. Tym samym umowa z dnia 19.07.2012 r. nie jest skuteczna wobec wierzyciela, a okoliczność umownego wyłączenia przez strony wspólności majątkowej nie stanowi przeszkody do nadania tytułowi egzekucyjnemu, wydanemu przeciwko R. I., klauzuli wykonalności także przeciwko uczestniczce postępowania.

Jednocześnie wskazać należy, że w postępowaniu o nadanie klauzuli wykonalności przeciwko małżonkowi dłużnika Sąd na zarzut małżonka bada też, czy wierzytelność nie zaistniała przed powstaniem wspólności ustawowej albo czy nie dotyczy majątku odrębnego małżonka. Zgodnie bowiem z treścią art. 41 § 3 k.r.o.

(w brzmieniu sprzed 20.01.2005 r.), sąd mógł ograniczyć lub wyłączyć możliwość zaspokojenia się z majątku wspólnego przez wierzyciela, którego dłużnikiem był tylko jeden z małżonków, jeżeli ze względu na charakter wierzytelności albo stopień przyczynienia się małżonka będącego dłużnikiem do powstania majątku wspólnego – zaspokojenie z majątku wspólnego byłoby sprzeczne z zasadami współżycia społecznego. W przedmiotowej jednak sprawie skarżąca żadnej z powyższych okoliczności nie wykazała, co słusznie zaakcentował Sąd I instancji. Również na etapie postępowania zażaleniowego uczestniczka postępowania nie zaoferowała żadnych dowodów, które by wykazywał, iż dłużnik nie przyczyniał się do powstania majątku wspólnego małżonków, a w konsekwencji by zaspokojenie wierzyciela

z tego majątku godziło w zasady współżycia społecznego. Wskazać zaś przy tym trzeba, że samo twierdzenie strony nie jest dowodem, a twierdzenie dotyczące istotnej dla sprawy okoliczności (art. 227 k.p.c.) powinno być udowodnione przez stronę to twierdzenie zgłaszającą (por. wyrok SN z dnia 22.11.2001 r., I PKN 660/00, Wokanda 2002, nr 7-8, s. 44). Podnoszona zaś przez skarżącą okoliczność, iż zobowiązanie, za które ma teraz odpowiadać zaciągnięte zostało na rzecz spółki prowadzonej przez jej męża, a więc nie korzystała ona bezpośrednio z tych środków, nie ma istotnego znaczenia dla oceny przedmiotowego wniosku, w sytuacji gdy uczestniczka nie wykazała, aby w spornym okresie w ogóle nie korzystała

z dochodów pracy męża, w tym tych uzyskiwanych przez niego w ramach prowadzonej spółki. Uczestniczka postępowanie nie wykazała także tego, iż rzeczywiście pozostaje z mężem w separacji faktycznej i od kiedy. Zaakcentować zaś należy, że z informacji przekazanych przez nią w odpowiedzi na wniosek wynika, iż mąż częściowo partycypuje w kosztach mieszkania, co wskazuje zatem na to, iż uczestniczka nadal wspólnie z nim zamieszkuje i w jakimś zakresie prowadzi wspólne gospodarstwo domowe. Niezależnie jednak od powyższego podkreślić należy, że sama separacja małżonków nie uzasadnia jeszcze wyłączenia odpowiedzialności majątkiem wspólnym, dopiero całokształt okoliczności sprawy winien za tym przemawiać. Tymczasem, w ocenie Sądu Apelacyjnego, takie okoliczności w rozpoznawanej sprawie nie zachodzą.

Reasumując zatem stwierdzić należy, iż wobec tego, że podniesione przez skarżącą w zażaleniu twierdzenia, nie poparte zostały jakimikolwiek dowodami na podnoszone zarzuty wobec R. I., brak było podstaw do przyjęcia, że w niniejszej sprawie zaistniały podstawy do zastosowania art. 41 § 3 k.r.io. sprzed zmiany.

Mając powyższe na względzie, Sąd Apelacyjny, na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. orzekł jak w sentencji.

MR